

РЕШЕНИЕ

№ 338

гр. Перник, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК в публично заседание на десети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ивайло Хр. Родопски

при участието на секретаря ЕМИЛ Н. КРЪСТЕВ
като разгледа докладваното от Ивайло Хр. Родопски Гражданско дело № 20231720101897 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, намери за установено следното:

Съдът е сезиран с искове, предявени при условията на евентуалност от Национална агенция по приходите, ТД на НАП София, гр. София. ул. „Триадица“ № 2. ет. 6, като процесуален субституент на държавата, представлявана от Р. В. Б.-С. - главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП София, с правно основание чл. 216, ал.1, т.6, т.2 и т.4 от ДОПК, евентуално по чл.216, ал.3, вр.чл.135 от ЗЗД - за прогласяване на относителна недействителност на договор за покупко-продажба, извършена с нотариален акт, вписан в СВ под № 192, т. 5, вх. рег. № 1773/02.05.2018 г., с която М. М. К., ЕГН *****, *****, К. М. К., ЕГН *****, *****, са прехвърлили на Д. С. И., ЕГН *****, *****, притежаваните от тях **786/1469 ид.ч. от УПИ с площ 869 кв.м.**, находящ се в *****, като извършена във вреда на публичните взискатели, по която страна е свързано с длъжника лице (купувачът е майка на прехвърлителите), евентуално – доколкото даденото по възмездната сделка значително надхвърля по стойност полученото, евентуално – като извършена с намерение да се увредят публичните взискатели. При липса на установяване на специалните предпоставки по чл. 216, ал. 1 ДОПК, в условията на евентуалност е предявен и отменителен иск в общата хипотеза на чл.216, ал.3 ДОПК, вр. чл.135 ЗЗД.

В исковата молба е посочено, че към момента на извършване на сделката ответниците М. К. и К. К. имали неуредени публични задължения, установени по надлежния ред – съответно в общ размер на 77409,47 лева - за първата ответница и 8750,70 лева - за втория ответник, подробно описани по

основание и размер в исковата молба. Въпреки наличието на непогасени публични задължения, на 02.05.2018 г. двамата отчуждили свои недвижими имоти, като продали на своята майка Д. И. (третия ответник) собствените си идеални части от следните имоти: УПИ с площ 869 кв.м., находящ се в ***** и УПИ с площ 600 кв.м., находящ се в землището на *****, за сумата от 2800 лв., с което лишили кредиторите си възможността да се удовлетворят от съответното имущество и ощетили държавния бюджет. Изложени са подробни правни и фактически съображения, че сделката е извършена със свързано с длъжника лице, след установяване по надлежен ред на публични задължения, които не са погасени; че даденото значително надхвърля по стойност полученото и че е налице намерение за увреда на публичния взискател.

Ответниците са оспорили иска като неоснователен. В същите се признават обстоятелството за сключване на покупко-продажбата между страните и родствената си връзка с купувача – тяхна майка, но се акцентира върху обстоятелството, че продажната цена не е за целия имот, а за идеални части (малко над $\frac{1}{2}$) от него и е била изцяло заплатена от купувача, като се оспорва да е налице намерение за увреда на държавата. В допълнение се посочва, че купувачът вече е притежавал по наследство останалите 683/1469 ид.ч. от процесния УПИ, а всеки от продавачите е притежавал по 393/1469 ид.ч., като целта на сделката е била прекратяване на съсобствеността. Изложени са съображения, че към датата на сделката прехвърлителите не са имали подлежащи на принудително изпълнение и установени по надлежен ред публични задължения, респ. към този момент не е била връчвана заповед за възлагане на ревизия и ако такива са били налице, това се е осъществило след сключване на сделката. В тази връзка се акцентира върху относимата историческа редакция на чл. 216 ДОПК, която предвижда различна последователност, за да бъде приложима в отношенията между страните, както и че нормата има материалноправен характер. Твърди се, че ответникът К. К. е погасил изцяло всички свои публични задължение към датата на образуване на настоящия процес. Представя удостоверение от НАП, видно от което към 31.07.2023 година няма задължения.

Молят исковете да бъдат отхвърлени в цялост като неоснователни.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от **фактическа страна следното:**

Видно от представените от ищеца официални справки за задължени лица, непогасените и към датата на завеждане на иска – 02.05.2023 година задължения на ответницата М. М. К. са установени с Решение за налагане на финансова корекция № 14/112/01490/04/01 от 20.03.2017 г., издадено от Държавен фонд „Земеделие“ - гр. София, влязло в сила с окончателно решение № 9078/08.07.2020 година, на ВАС, IV-то отд., постановено по адм.д.№ 6351/2019 година, Данъчна декларация по ЗДДФЛ за 2015 г.; Декларация образец № 6 за периода от м.01.2019 г. до м. 12.2021 г.; Декларация образец № 1 за периода от м.09.2017 г. до м.12.2018 г., подробно описани по вид, номер, дата, размер на задължението и краен срок за плащане, в справката към 27.04.2023 г.

Публичните задължения на К. възлизат в размер на в размер на общата сума от 77409.47 лева, от които главница в размер на 48 456.69 лева и лихва в размер на 28952.78 лева - към 27.04.2023 г.

Непогасените към датата на завеждане на иска – 02.05.2023 година задължения на К. М. К. са установени с Наказателно постановление № F280363/23.12.2016 г., издадено от Национална агенция за приходите, влязло в сила на 31.01.2017 година; Декларация по ЗДДФЛ за 2015 г.; Декларация образец № 1 за периода от м.10.2017 г. до м. 12.2018 г.; Декларация образец № 6 за периода от м.07.2019 г. до м. 12.2021 г.; Декларация образец № 7 за периода: м.02 - м.03.2023 г.; Акт за установяване на задължения № 20-2205-1/08.12.2020 г., издаден от Община Перник, подробно описани по вид, номер, дата, размер на задължението и краен срок за плащане, съгласно справката на задълженото лице към 28.04.2023 година.

Публичните задължения на К. възлизат в общ размер на сумата от 8 750.70 лева, от които главница в размер на 6 235.13 лева и лихва в размер на 2 515.57 лева - към 28.04.2023 г.

Ответникът К. К. обаче представя удостоверение от НАП от 31.07.2023 година, видно от което към тази дата, т.е. – след датата на завеждане на иска – 02.05.2023 година и след справката от НАП към 28.04.2023 година, но преди приключване на настоящия правен спор, същият е погасил и към момента няма публични задължения.

Въпреки наличието на установени и непогасени публични задължения, на 02.05.2018 година, задължените лица М. М. К. и К. М. К. отчуждили свои недвижими имоти, като продават на майка си Д. С. И. с ЕГН ***** **собствените си 786/1469 идеални части (или по 393/1469 ид.части за всеки един от тях)** от Урегулиран поземлен имот, представляващ дворно урегулирано място с площ от 869 кв. м., находящо се в землището на ***** и означено по скица като УПИ ***** в квартал 57 по плана за регулация и застрояване на *****, утвърден със Заповед № Ш-234 от 09.04.1976 г. и № 551 от 05.04.2018 г., при граници: от североизток - *****. от изток - ***** и поземлен имот извън плана, от югозапад - **** и от северозапад - улица- ***** и ***** и УПИ. представляващ дворно урегулирано място с площ от 600 кв. м., находящо се в землището на

***** и означено по скица като ***** в квартал 57 по плана за регулация и застрояване на *****, утвърден със Заповед № 111-234 от 09.04.1976 година и № 551 от 05.04.2018 година **за сумата от 2800,00 (две хиляди и осемстотин) лева.** Цената по данъчна оценка е била в размер на 2780,50 лева към момента на изповядване на сделката.

Основателно се явява обаче в случая възражението на отв.К., че към 31.07.2023 година бил погасил публичните си задължения към фиска, въпреки че към датата на изповядване на сделката – 02.05.2018 г., към датата на завеждане на иска – 02.05.2023 г. и към справката на НАП към 28.04.2023 година за задължено лице същите не са били изплатени, тъй като съгласно чл.235, ал.3 от ГПК до приключване на делото съдът следва да съобрази и фактите, настъпили след предявяване на иска, които са от значение за спорното право, каквото несъмнено се явява удостоверение от НАП от 31.07.2023 година, установяващи липса на публични задължения от страна на втория ответник към фиска.

В тази връзка, в последното по делото открито съдебно заседание, проведено на 10.04.2024 година ищецът се е отказал от исковата претенция срещу ответника К. К., поради което съдът е прекратил съдебното производство в тази част, досежно атакуваната от държавата продажба за 393/1469 ид.части от процесния имот.

Тъй като обаче ответникът К. е дал повод за завеждане на делото, следва да понесе в тежест припадащата се част от разноските, сторени и претендирани от ищеца по казуса, като съдът ще се произнесе в тази насока с настоящото решение при определяне и възлагане на разноските по казуса.

Не се спори по делото, че купувачът по сделката (третият ответник) се явява майка на прехвърлителите (първият и втория ответник), т. е. **налице е свързаност, съгласно §1 от Допълнителните разпоредби на ДОПК. чл. 3. б. „а“, с което са изпълнени условията на чл. 216. ал. 1. т. 6 от ДОПК.**

Вторият имот, с площ 600 кв. м. бил продаден на 24.03.2022 година на трето лице за сумата от 5 000 лева, на стойност близо два пъти по-висока от продажната цена по процесната сделка за първия по-голям имот, от 869 кв.м.и втория, взети заедно, поради което не се явява предмет на спора.

Наред с горното, ответниците М. М. К. и К. М. К. били попълнили декларации по чл. 264. ал. 2 от ДОПК, че нямали непогасени публични задължения, които видно от приложените доказателства в справки за общите им задължения са с невярно съдържание.

Според заключението на приетата по делото съдебно оценителната експертиза **пазарната стойност** на УПИ, представляващ дворно урегулирано място **с площ 869 кв. м.,** находящо се в землището на ***** и означено по скица като УПИ ***** в квартал 57 по плана за регулация и застрояване на *****, утвърден със Заповед № 111-234 от 09.04.1976 г. и № 551 от 05.04.2018 г., **към 02.05.2018 година** възлиза в размер на **62310,00 (шестдесет и две хиляди триста и десет) лева,** а видно от заключението на последващата комплексна съдебна експертиза – **52490,00 (петдесет и две хиляди четиристотин и деветдесет) лева, отчитайки наличие на**

подпочвени води, които увреждат терена.

При така установеното от фактическа страна, съдът възприе следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 216, ал. 2, вр. с чл. 216, ал. 1, т. 4 от ДОПК публичния взыскател и публичния изпълнител могат да предявят иск за обявяване за недействителни по отношение на държавата на сделки или действия с намерение да се увредят публичните взыскатели, сключени след връчване на заповедта за възлагане на ревизия, ако в резултат на ревизията са установени публични задължения.

В настоящия случай са предявени в условията на евентуалност искове, с правно основание чл. 216, ал.1, т.6, т.2 и т.4 от ДОПК, евентуално по чл.216, ал.3, вр.чл.135 от ЗЗД - за прогласяване на относителна недействителност на договора за покупко-продажба, извършена с нотариален акт от 02.05.2018 година., с която М. М. К., ЕГН *****, ***** е прехвърлила на Д. С. И., ЕГН *****, ***** притежаваните от нея **393/1469 ид.ч. от УПИ с площ 869 кв.м.**, находящ се в *****, като извършена във вреда на публичните взыскатели, по която страна е свързано с длъжника лице (купувачът е майка на прехвърлителя), евентуално – доколкото даденото по възмездната сделка значително надхвърля по стойност полученото, евентуално – като извършена с намерение да се увредят публичните взыскатели. При липса на установяване на специалните предпоставки по чл. 216, ал. 1 ДОПК, в условията на евентуалност е предявен и отменителен иск в общата хипотеза на чл.216, ал.3 ДОПК, вр. чл.135 ЗЗД.

Първата обективна предпоставка за уважаване на отменителния иск по чл. 216, ал. 1 от ДОПК, към относимата законова редакция за казуса е сделката да е сключена след датата на установяване на публичното задължение.

Второто условие за уважаване на предявените искове по чл.216, ал. 1, т. 4 ДОПК е наличието на сделки или действия, сключени след връчване на заповедта за възлагане на ревизия, с намерение да се увредят публичните взыскатели.

Специалният иск по чл. 216, ал. 1 от ДОПК, уреждащ правата на държавата и общините при разпореждане от техен длъжник с публични вземания със свое имущество с цел да ги увреди, е по своята правна природа вид отменителен иск, което следва от разпоредбата на чл. 216, ал. 3 от ДОПК, предвиждаща субсидиарно приложение на чл. 135 от ЗЗД. С оглед спецификата на правните субекти-кредитори, имащи право на иск и вида на

вземанията /публични/, чиято събираемост е в обществен интерес, законодателят е дал принципно по-силна защита на тези кредитори в сравнение с общия отменителен иск по чл. 135 от ЗЗД. Това е така, тъй като в хипотезата на чл. 216, ал. 1 от ДОПК е без значение знанието на приобретателя за увреждането, а е достатъчно намерението на отчуждителя за това /в този смисъл Решение № 84 от 01.07.2020 г. по т. д. № 601/2019 г., II т. о. на ВКС/.

Намерението за увреждане, като вътрешно мисловно-емоционално състояние на длъжника няма самостоятелна изява, която да е обща за всички случаи на разпореждане в контекста на увреждащите разпоредителни волеизявления, а следва да се установи след преценка на всички факти по конкретния спор. Естествено този факт трудно би се доказал посредством преки доказателства, а по често чрез косвени такива, на основата на предположения, произтичащи от преценката на конкретните факти, материализиращи субективното намерение за увреждане /Решение № 69/22.06.2012 г. на ВКС по тд. № 534/2011 г., I т.о./.

В чл.216, ал.1, т.1-6 от ДОПК са изброени действията и сделките, извършени от длъжника, които могат да бъдат прогласени за недействителни по отношение на държавата, съответно на общините. Разпоредбата сочи, че тези сделки следва да са сключени след датата на установяване на публичното задължение, съответно след връчването на заповедта за възлагане на ревизия, ако в резултат на ревизията са установени публични задължения.

Съгласно чл.216, ал.3 от ДОПК, извън случаите по ал. 1 правата на кредитора по чл. 134 и 135 от Закона за задълженията и договорите могат да бъдат упражнени от съответния публичен вискател или от публичния изпълнител. В тези случаи знанието на лицето, с което длъжникът е договарял, за увреждането по чл. 135, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите се предполага до доказване на противното, ако третото лице и длъжникът са свързани лица. Според § 1, т. 3 от ДОПК, са очертани кръговете от „свързани лица“, като настоящият казус попада в хипотезата на б.„а“, тъй като купувачът по сделката е майка на продавачите.

От изложеното следва извода, че законодателят е предвидил, че когато не са налице предпоставките и елементите от фактическия състав на ал.1, то защитата на държавата е тази по реда на чл.135 от ЗЗД.

Настоящият състав намира, че при предявен от ищеца иск, с правно основание чл.216, ал.1 от ДОПК, ищецът носи доказателствената тежест да установи по делото, съществуването на публични задължения на ответника, установени с акт за установяване на вземането преди сключването на процесната сделка или след връчване на заповедта за възлагане на ревизия, ако в резултат на ревизията са установени публични задължения; извършване

на сделка, посочена в т.1-6 в периода след издаването на акта или след възлагане на ревизия, завършила с акт установяващ вземането. По иск с правно основание чл.216, ал.3 ДОПК вр. чл.135 от ЗЗД ищецът носи тежестта да докаже качеството си на кредитор на първия ответник; факта, че процесната сделка го уврежда; свързаността на лицата по сделката; евентуално - знание и намерение на страните по сделката за увреждането. Върху ответниците пада тежестта да докажат собствените си възражения и евентуално да оборят презумпцията за знание за увреждането по чл. 216, ал. 3 ДОПК, вр. чл. 135 ЗЗД.

Следва да се посочи, че е допустимо както предявяването на отменителен иск по ЗЗД – чл.216, ал.3, вр. чл.135 ЗЗД, който е предоставен на всеки кредитор - публичен вискател или по гражданско или търговско правоотношение, така и на специалния отменителен иск по чл.216, ал.1 ДОПК в неговите шест хипотези.

Общото при всеки един от изброените способи за защита е, че той е насочен към попълване имуществото на длъжника, за да се осигури целеният ефект на принудително изпълнение – удовлетворяване вземането на кредитора.

Съпоставката между разпоредбите на чл.216, ал.1 и чл.216, ал.3 от ДОПК, вр. чл.135 от ЗЗД, които се намират в съотношение на специална (чл.216, ал.1 ДОПК) към обща (чл.216, ал.3 от ДОПК) сочи, че в първата пораждането на потестативното право на държавата да обяви за недействителни по отношение на себе си действията, с които длъжникът я уврежда е обусловено от наличието на акт, установяващ вземането. В разпоредбата на чл.135 от ЗЗД обаче се визира възникване на вземането, т.е. в случая водещото е пораждането на вземането в патримониума на ищеца. Следва да бъде уточнен въпросът кой е моментът на възникването на фискалните задължения. В по-старата доктрина се предлагаха две противоположни становища, според които данъчните задължения възникват или *ex lege*, или след тяхното изрично установяване с административен акт. Съвременната доктрина е категорична, че данъчните облагателни актове не пораждат данъчно задължение, тъй като то вече е породено по силата на закона. Тяхната функция е да го конкретизират по размер. Същото разрешение се подкрепя и от съдебната практика. В мотивите към т.1 на ТР №1/2009 г. на ОС на НК на ВКС, постановено по въпросите, свързани с елементите от състава на престъплението по чл.255 от НК, съдът определя, че „данъчните задължения са определени по основание, субект и размер в съответните данъчни закони, т.е. те винаги са определяеми (ликвидни) и с настъпване датата на падежа им, стават и изискуеми. А когато едно ликвидно и изискуемо данъчно задължение не бъде изпълнено доброволно, то може да бъде събрано по принудителен ред. Следователно, основната функция на ревизионния акт като правен инструмент, е да послужи като изпълнителен титул“. Предназначението на ревизионния акт е да направи задължението на конкретния длъжник ликвидно и изискуемо, в случаите на констатирани несъответствия, липса на декларация, на документация и др.

В процесния случай ищецът се легитимира като кредитор, като

публичните задължения на първите двама ответници са установени с Решение за налагане на финансова корекция № 14/112/01490/04/01 от 20.03.2017 г. за отв.М. К., което установява публични задължения.

С оглед на тези доказателства от правна страна са налице общите предпоставки за уважаване на първият предявен в условията на евентуалност иск по чл.216, ал.1, т.6 от ДОПК, а именно: по отношение на прехвърлителя е доказано, че има установени публични задължения: решение за налагане на финансова корекция № 14/112/01490/04/01 от 20.03.2017 г. преди извършване на атакуваната сделка на 02.05.2018 година, като е влязло в сила с окончателно решение № 9078/08.07.2020 година, на ВАС, IV-то отд., постановено по адм.д.№ 6351/2019 година.

По отношение на увреждането, следва да се посочи, че такова е налице винаги когато длъжникът извършва „правен и фактически акт, с който се засягат права, които биха осутили или затруднили осъществяването на правата на кредитора спрямо длъжника. Увреждане е налице, когато длъжникът се лишава от свое имущество, намалява го или по какъвто и да е начин затруднява удовлетворението на кредитора"/ Р № 639 от 6.10.2010 г. по гр. д. № 754/ 2009 г. на ВКС, IV гр. о. /.

В случая съдът намира, че и този елемент от фактическия състав е безспорно установен. С действието на разпореждане с правото на собственост върху недвижимия имот последният е намалил имуществото си и по този начин е осутил или най-малкото затруднил удовлетворяването на публичния взыскател.

В допълнение следва да се отбележи, че от приетите пред първоинстанционния съд съдебно оценителна и комплексна експертизи, се установява, че цената по договора е десетократно по-малка от пазарната цена на имота, отчитайки съотношението на идеална съсобственост на прехвърлителите (в този смисъл са Решение № 84 от 1.07.2020 г. на ВКС по т. д. № 601/2019 г., II т. о., ТК и Решение № 60122 от 29.10.2021 г. на ВКС по т. д. № 1256/2020 г., II т. о., ТК).

Съдът приема, че след като разпоредителната сделка е била сключена след връчване на акта, установяващ публични задължения на първия ответник, то е налице субективно знание за наличие на публични задължения, съответно и разпореждането с недвижимия имот, нейна собственост представлява намерение за увреждане на публичния взыскател.

По отношение на хипотезата на чл. 216, ал. 1, пр. 2, т. 6 е достатъчно освен общите, изложени и обсъдени по-горе предпоставки да бъде доказано, че атакуваната сделка е сключена между свързани по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ДОПК лица. Такава свързаност е налице в настоящия казус по смисъла на б.„а“, тъй като длъжникът към държавата е прехвърлил имота на своята майка. Това обуславя осъществяването и на последния елемент от фактическия състав на нормата на чл. 216, ал., т. 6 от ДОПК.

Горното означава, че с оглед уважаване на първият предявен в условията на евентуалност иск по чл.216, ал.1, т.6 от ДОПК, съдът не следва да дължи разглеждане и произнасяне по останалите въведени от ищеца, при

условията на евентуалност искове на осн.чл.261, ал.1, т.2 и т.4 ДОПК и по чл.216, ал.3 ДОПК, вр.чл.135 ЗЗД.

По отговорността за разноси:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК право на разноси има ищцовата страна. Такива не се констатираха, но ищецът претендира и има право на възнаграждение за юрисконсулт в размер на **360,00 лева**, определено по реда на чл.78, ал.8 от ГПК, вр. чл.37 от ЗПП, вр.чл.25, ал.1 от НЗПП, което следва да се възложи в тежест на ответните страни.

Тъй като делото е решено в полза на лице, което не дължи такси и разноси, заплащането на дължимата за производството държавна такса в размер на **50,00 лева** следва да се възложи в тежест на ответниците.

Тъй като обаче ответникът К. К. е дал повод за завеждане на делото, следва да понесе в тежест дължимите разноси, сторени и претендирани от ищеца по казуса. В тази насока е налице богата и константна съдебна практика (определение № 255/30.05.2018 г. на ВКС по ч.т.д. № 1076/2018 г., I т.о., определение № 843/17.11.2014 г. на ВКС по ч.гр.д. № 6176/2014 г., IV г.о., определение № 626/20.08.2012 г. на ВКС по ч.гр.д. № 275/2010 г., IV г.о., определение № 277/14.05.2014 г. на ВКС по ч.гр.д. № 2432/2014 г., I г.о., определение № 388 / 11.07.2017 година, на ВКС, Т.К., II отд., по ч.т.д. № 831/2017 г., определение № 300/20.04.2012г. по ч. гр. д. № 245/2012г. на ВКС, ГК, IV г. о.).

Воден от горното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОБЯВЯВА на основание чл. 216, ал.1, т.6 от ДОПК за относително недействителна по отношение на Национална агенция по приходите, ТД на НАП София, гр. София. ул. „Триадица“ № 2. ет. 6, като процесуален субституент на държавата, представлявана от Р. В. Б.-С. - главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП София, сделката по договор за покупко-продажба, извършена с нотариален акт, вписан в СлВп под № 192, т. 5, вх. рег. № 1773/02.05.2018 г., с която М. М. К., ЕГН *****, е прехвърлила на Д. С. И., ЕГН *****, притежаваните от нея **393/1469 ид.ч. от УПИ с площ 869 кв.м.,** находящ се в *****.

ОСЪЖДА М. М. К., К. М. К. и Д. С. И. да заплатят на ТД на НАП-София общо сумата от **360,00 лева (триста и шестдесет) лева**, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА М. М. К., К. М. К. и Д. С. И. да заплатят общо по сметка на Пернишки районен съд сумата от **50,00 (петдесет) лева**, представляваща дължима за производството държавна такса.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Перник в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____